

den 7 december 1906, att handeln med »mjöldryga» såsom råvara måtte bliva fri.

Stockholm den 28 januari 1913.

Bernhard Nilsson.

I motionens syfte instämma:

J. A. Jonsson.

E. Räf.

A. R. Rosenquist.

Nr 210.

Av herr **Erlansson**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om gemensamhetsfiske m. m.*

I Kungl. Maj:ts nådiga proposition nr 6, innehållande förslag till lag om gemensamhetsfiske, har första punkten i 38 § följande lydelse: »Böter, som ådömas enligt 37 §, skola tillfalla kronan.»

Vid genomläsandet av lagförslaget fick jag det intrycket, att den eller de förorättade och icke kronan borde erhålla böterna. Staten har ju ingen förlust av att den ena personen fiskar på den andras område; varför skall den då hava böterna? På denna fråga torde svaras: Böterna skola tillfalla kronan för att i någon mån täcka den kostnad, den ikläder sig genom att skipa rättvisa. Ja, men om man då gör sig den frågan: Är det den brottsliga eller obrottsliga medborgaren, som bör betala denna kostnad? Så torde svaret bliva: Den brottsliga skall betala det, och det gör han ju, då han betalar vad han blir ålagd att böta.

Men man kan, och kanske man bör, lägga en annan synvinkel på frågan, och då får man se, att det blir av den laglydige personens egendom, som böterna tagas. Detta torde framgå av följande exempel: Ett gemensamhetsfiske är ordnat för delägarna enligt fastställd plan. Här fiskar en person på den andres område och gör sig härav en inkomst

av 150 kronor. Blir han härför åtalad och dömd, så kan han få böta högst 100 kronor. Då får han visserligen böta denna summa, men han har 50 kronor i förtjänst på affären. Det blir sålunda den obrottslige personen, som får av sin egendoms värde släppa till icke blott 100 kronor till böter, utan därutöver 50 kronor till den brottslige. Jag tycker därför, att vi komma rättvisan något närmare, om nämnda punkt av 38 § bliver ändrad till — som jag efter denna korta motivering vågar föreslå — följande lydelse:

Böter, som ådömas enligt 37 §, skola tillfalla den eller dem, vilkas rätt blivit förnärmat.

Stockholm den 30 januari 1913.

John Erlansson.
